

ZLODĚJ

sepsal Reven



Neměl-li zatím čtenář to potěšení číst první část této série o životě Eslafa Erola s názvem "Žebrák", měl by tuto knihu ihned zavřít, protože se nehodlám opakovat.

Řeknu ti však alespoň toto, drahý čtenáři. Když jsme naposledy Eslafa opustili, byl to chlapec, sirotek a neúspěšný žebrák, který se bezcílně toulal zimními skyrimskými lesy, daleko od svého domova v Erolgardu. V toulání pokračoval s malými přestávkami mnoho dalších let, dokud z něj nevyrostl mladý muž.

Eslaf zjistil, že jídlo se dá získat mnoha způsoby, ale že žádat o něj je ta nejhorší možnost. Mnohem jednodušší bylo najít si něco v divočině nebo to ukrást z nehlídaných stánků na trhu. Ještě horší než žebření o jídlo však bylo žebření o příležitost k práci, která by mu umožnila si jídlo koupit. To se zdálo být zbytečně komplikované.

Ne, Eslaf se přesvědčil, že je pro něj nejlepší být příživníkem, žebřákem a zlodějem.

Svou první krádež provedl už krátce po opuštění Erolgardu, v jižních lesích Tamurkaru, v kraji poblíž hory Jensen, kousek na východ od vesnice Jíněvec. Eslaf hladověl, protože během posledních čtyř dnů nejedl nic jiného než šlachovité a syrové veveryky. Nejprve ucítil vůni vařeného masa a pak zahlédl i kouř. Po chvíli spatřil skupinu potulných bardů, která zrovna rozdělávala tábor. Vykoukl z keřů a sledoval je, jak vaří, vtipkují, flirtují a zpívají.

Mohl je sice poprosit o nějaké jídlo, ale byl už předtím tolikrát odmítnut, že to rovnou zavrhl. Místo toho vyběhl, popadl kus masa z ohně, zasténal, neboť se spálil, a pak se rychle vydrápal na nejbližší strom, kde ho zhltnul. Bardi se mezitím rozestoupili pod ním a smáli se.

A co dalšího máš v plánu, zloději? zahihňala se zezdola pohledná zrzka s mnoha tetováním. "Jak chceš teď zmizet a zabránit tomu, abychom tě chytily a potrestaly?"

Když ho hlad přešel, uvědomil si Eslaf, že má pravdu. Jediný způsob, jak se dostat ze stromu bez toho, aby spadl mezi ně, bylo vzít to dolů po větvi, která visela nad potokem. Nemohlo to být horší než pád z padesát stop vysokého útesu. Tahle strategie se mu zdála nejrozumnější, a proto se začal pomalu plazit tím směrem.

Jsi si jistý, že víš, jak se padá, chlapče? zavolal mladý Khajiit, který byl jen o pár let starší než Eslaf. Byl štíhlý, ale svalnatý a jeho pohyby byly plně elegance. "Protože jestli to nevíš, tak bys měl raději hned slézt a postavit se čelem tomu, co tě čeká. Jen idiot by si chtěl zlomit vaz, když od nás by ti hrozilo maximálně pár modřin a pak bychom tě nechali být."

Jasně, že vím, jak se padá, křikl Eslaf, ale ve skutečnosti o tom neměl ani páru. Myslel si, že ten figl spočívá v tom, nemít nic pod sebou a spolehnout se na štěstí. Ale při pohledu z padesáti stop dolů už zaváhá každý.

Tak potom se omlouvám, že jsem pochyboval o vašich schopnostech, mistře zloději, řekl Khajiit a zazubil se. "To zajisté víte i to, že je potřeba padat s rovným a uvolněným tělem, nohama napřed. Jinak dopadnete jako rozkrápnuté vejce. Zdá se, že je vaším údělem nám uniknout."

Eslaf dal na rady mladého khajiita a skočil do řeky, sice bez elegance, ale zároveň i bez zranění. Během následujících let musel podobně skákat častokrát, většinou během krádeží a z mnohem větších výšek. Občas pod sebou neměl ani tu vodu a jeho základní technika se v mnohém zlepšila.

Když v den svých jednadvacátých narozenin dorazil do západního města Jallenheim, celkem rychle zjistil, kdo je ta nejbohatší osoba, která si zasluhuje okrást, celkem rychle. Nedobytný palác v parku poblíž středu města totiž vlastnil tajemný mladý muž jménem Suoibud. Eslaf neváhal ani minutu, vyhledal onu budovu a začal si ji prohlížet. Opevněný palác, o němž potřeboval zjistit víc, připomínal pod tvrdou slupkou člověka se spoustou manýrů a zvyků.

A celé místo nebylo ani moc staré, tenhle Suoibud evidentně přišel k penězům poměrně nedávno. Kolem chodily pravidelné hlídky stráží, které naznačovaly, že se ten boháč krádeží docela bál, a možná i z dobrého důvodu. Nejvýraznější budovou celého paláce však byla jeho věž, která se tyčila do výšky sta stop nad kamennými zdmi. Svému majiteli jistě poskytovala dobrý výhled pro případnou obranu. Eslafa napadlo, že je-li ten Suoibud paranoidní, bude mít z věže výhled na palácové skladiště. Ten boháč určitě bude chtít mít své poklady pod dohledem. Z toho vyplývá, že kořist nebude přímo pod věží, ale někde ve zdech kolem nádvoří.

Světlo ve věži svítilo celou noc, proto se Eslaf chytře rozhodl, že se do věže vloupe ve dne, kdy musel Suoibud spát. V tu dobu budou stráže zloděje očekávat nejméně.

Když pak polední slunce zalilo palác, zdolal Eslaf rychle zeď u přední brány a pak nějakou dobu čekal v úkrytu na cimbuří. Vnitřní nádvoří bylo jednoduché a pusté a nebylo tam moc míst, kde by se dalo schovat, ale naštěstí si pak všiml dvou studní. Z jedné stráž čas od času tahala džbery s vodou a hasila tím svou žízeň, ale kolem druhé vždycky jen prošla a nikdy ji nepoužila.

Počkal tedy na příjezd zásobovacího kupce s nákladním vozem a ten mu připravil okamžik, kdy hlídka nedávala pozor. Když stráže prohledávali náklad, seskočil Eslaf elegantně, nohama napřed, přímo do studny.

Ale nebylo to zas tak měkké přistání, jak Eslaf doufal, protože studna nebyla plná vody, ale zlata. Naštěstí věděl, jak se po pádu správně stočit a nezranit se. Ve vlhkém podzemním skladišti si nacpal kapsy zlatem a už už se chystal odejít dveřmi, o nichž předpokládal, že vedou do věže, když si všimnul drahokamu velikosti jablka, který měl nepochybně větší cenu než všechno, co tam zbylo. Eslaf si pro něj našel místo v jedné z nohavic.

Dveře opravdu vedly do věže a Eslaf stoupal po točitém schodišti sice rychle, ale potichu. Úplně nahoře narazil na zdobené a studené soukromé komnaty pána paláce, s nevyčísitelně drahým obrazem a dekorativními meči a štíty na zdech. Eslaf usoudil, že ta chrápající hrouda pod peřinami bude Suoibud. Zblízka spáče nezkoumal. Proplížil se k oknu a pohlédl ven.

Bude to vskutku obtížný skok. Musel z věže přeskočit zdi a dopadnout do stromoví na druhé straně. Větve se sice polámou, ale alespoň zbrzdí jeho pád a stoh sena, který tam předtím umístil, pak zabrání dalšímu zranění.

Eslaf se už chystal skočit, když tu se obyvatel pokoje probudil a začal rvát: "Můj drahokam!"

Eslaf na něj chvíli s vykulenýma očima zíral. Vypadali podobně. Což vlastně ani nebylo překvapivé, protože to byli bratři.

Příběh Eslafa Erola pokračuje v knize "Válečník".